

ခိုးဆက်နေထွက်

တကယ်ခိုးတော့
စိုးမိတယ်

ခေတ်အဆက်ဆက် တက္ကသိုလ်တိုင်းမှာ ...

ကြုံတွေ့နေကျ ဇာတ်လမ်းလေးတွေထဲကတစ်ပုဒ်ပါ ...။

မဲပြာပုဆိုး ရိုးရိုးလေးလို့ ...

မှတ်ယူချင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ ... ။

"အဘအမည်"

"ဒိုးဝင်း"

"ရှင့်အဖေနာမည်မေးနေတာ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေနာမည် ဦးဒိုးဝင်းပါ"

ခေါင်းမှာ အုပ်ဆောင်းအဖြူကြီးဆောင်းထားတဲ့ နပ်စ်မက စုတ်တစ်ချက်သပ်ပြီး စိတ်ပျက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ဆက်မေးတယ်။

"ထားပါတော့ ... ရှင့်နာမည်ပြော"

"သတိုးတေဇ"

သည် တစ်ခါတော့ မျက်နှာက ရွဲ့ပါရွဲ့သွားတယ်၊ နှာခေါင်းရှုံ့၊ လည်ခါခေါင်းခါနဲ့ အနီရောင် ကြက်ခြေခတ်ထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးမှာ ဆက်ရေးတယ်။

"နေရပ်လိပ်စာပြောပါ"

"နွားထိုးကြီးမြို့နယ်၊ ကွဲကြီးကျေးရွာ"

နပ်စ်မ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်သွားတယ်...။

"ဒီမှာ ... ရှင် လာနောက်နေတာလား... ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး "

အသံက သူ့လုပ်စာစားနေရသလိုပဲ မာလိုက်တာ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်း
ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

"အစ်မမေးလို့ လည်း ပြောရသေးတယ်...၊ ဒါ ကျွန်တော့်ဇာတိပဲ"

နပ်စ်မ စိတ်ရှုပ်စွာ သူ့လည်ပင်းသူကုတ်ရင်း...

"ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေလဲမသိဘူး...၊ ထားတော့ ထား
တော့... ရှင် အခုလောလောဆယ် နေတဲ့ နေရာကိုမေးတာ၊ အဲဒီနေရာ
ကိုပဲဖြေ"

"ဒဂုံမြို့သစ်...၊ ဟို ... ဓမ္မာရုံကြီးရှိတယ်၊ ကွမ်းယာဆိုင်အကြီးကြီးရှိ
တယ်၊ အဲဒီဘေးက လမ်းကို ဝင်ပြီးပြီးချင်း ညာဘက်လေးအိမ်ကျော်"

"ရပြီ ... ရပြီ ...၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ကိစ္စမရှိဘူး
ဆက်မပြောနဲ့ တော့နော် ...၊ တောင်းပန်ပါတယ် ... ဟူး ... စိတ်ရှုပ်လိုက်
တာ"

ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ၊ သူပဲမေးလို့ အတိအကျပြောရသေးတယ်၊ လူကို
ဘာများမှတ်နေလည်း မသိဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့ကို ခုနအချက်အလက်
တွေရေးထားတဲ့ ကြက်ခြေခတ်အနီလေးနဲ့ စာအုပ်လေးထိုးပေးတယ်။

"ဒါ ... ဒါ... ဘာလုပ်ရမှာ လဲဟင်"

"ယူသွား ... ပြီးရင် ဟိုအခန်းလေးထဲ ဝင်သွားလိုက်၊ အထဲမှာ ဆရာ

ဝန်ရှိတယ် ... သူ့ကိုပေးလိုက်"

"ကျွန် ... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ဖို့ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ရမှာ လဲဟင်"

နပ်စ်မမျက်လုံး ကွမ်းသီးလုံးခန့် ပြူးထွက်သွားတယ်လို့ ထင်လိုက်ရပါတယ်။

"ဘာရှင့် ... ရှင် ဒီကိုလာတာ ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖို့ လာတာ မဟုတ်ရင် ... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ... အပျော်ခရီးထွက်လာတာလား ... တကတဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ "

"နေပါဦး ... ခင်ဗျားတို့ က ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြခိုင်းနေရအောင် ကျွန်တော်က ဘာမှ မှ မဖြစ်တာ"

"ဘာ ... ဘယ်လို ... ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ရင် ဒီကိုလာလာလုပ်တာလဲ၊ ရှင် ရူးနေလား"

ဒီတစ်ခါတော့ သူခံမနေတော့၊ ငြိမ်ခံနေလျှင် ရောင့်တက်မည်။ သမီးတေဇတို့ ကို ဒါမျိုးလာကြောလို့ တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ စောစောကတည်းက ပြောချင်နေတာ၊ သူ့ကို တကူးတကန့် ထွက်လည်း ခေါ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ မေးချင်ရာမေးလို့ အားရမှ ဟောက်လားဟိန်းလားနဲ့ ။

ဒီမှာ ... ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ က ဘာများ ထင်နေလဲ၊ ခေါ်လည်း ခေါ်သေးတယ်၊ လူကို ဟောက်လားဟိန်းလားနဲ့ ၊ အရူးသလေး ဘာလေးနဲ့ ၊ ကျွန်တော်မရူးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သာ ရူးနေတာ ..."

"အလိုတော် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ... ဒါ ဆေးခန်းနော်၊ ရှင် ဘာထင်နေလဲ ... ဆေးခန်းလာရင် ဆေးမကုလို့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ...၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ လာလုပ်မယ်မကြံနဲ့ နော်၊ ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်လိုက်တာနဲ့ ရှင်ဘဝပျက်သွားမယ် ... ဘာမှတ်လဲ"

"ဘာဗျ ... ခင် ... ခင်ဗျားနော်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ကို ဘာစော်ကားလို့ လဲ ... ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့်ကို မေးချင်ရာမေးပြီး ခင်ဗျားလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေတာ"

နပ်စ်မ သူ့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ပြီး ... ။

"ဒါနဲ့ ... ရှင် ကျွန်မဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"သူ ... ခေါ်လာတာ"

သူလည်း ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ့ကို ခုနကထွက်ခေါ်တဲ့ အသားမည်းမည်း ကုလားမကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တာပေါ့။

နပ်စ်မအကြည့်က သူ့ဆီကနေ ခုနကုလားမကြီးဆီ ရောက်သွားတယ်။

"နာနီ ... သူ့ကို ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ"

"ဆရာမလေး ... နာနီနော် ... သူ့ကို အပြင်ခုံမှာ တွေ့လို့ နော် ... ခေါ်လာတာ၊ နာနီ ... ဘာမှ မသိဘူး"

ကုလားမကြီးလည်း အခုတော့ သူမဟုတ်သလိုနဲ့ အတင်း အကြောက်အကန် ငြင်းနေတော့တယ်။ သူ ခေါင်းတော်တော် ရှုပ်လာသည် ။ အဲဒီချိန်မှာ ပဲ နပ်စ်မက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ပြီး ... ။

"ဒါနဲ့ ... ရှင် ဒီဆေးခန်းကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ကျွန်တော့်အသိနဲ့ လိုက်လာတာ"

"ဘာ ... ရှင့်အသိတစ်ယောက်နဲ့ "

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်က ဘာလို့ ဒီကိုလာရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်က

အကောင်းကြီး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လို့ ... ကျွန်တော့်အသိများလို့ အဖော်လို က်လာတာ "

"ဟင် ... ဒါဆို ရှင့်အသိက ဘယ်မှာ လဲ"

"သူ ကွမ်းသွားဝယ်နေတယ် ... ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ ပဲစောင့်နေ ဘယ် မှ သွားနဲ့ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်အပြင်မှာ သူပြန်အလာထိုင်စောင့်နေတာ ၊ အဲဒါကို ဒီက မနှာနီက လာဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီခေါ်လာတာ "

"ဟရေ ... ဘယ်က နှာနီလဲ၊ နှာနီ ... နှာနီ ... ကောင်လေးနော်၊ နင် ငါ့နာမည်မဖျက်နဲ့ "

အရေးထဲ နှာနီကတစ်မျိုး သူခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း အားရပါးရကုတ် ပစ်လိုက်သည် ။ ကိုသာအေးကလည်း ဘယ်အထိများ သွားဝယ်နေလည်း မသိ၊ ဒီကကောင်မှာ တော့ ဘုမသိဘမသိ ဒုက္ခရောက်နေပြီ ... ။

"ကျွတ် ... ဒါဆို ရှင် အစောကြီးကပြောပါလား၊ ဘာလို့ ကျွန်မမေးတာတွေ လျှောက်ဖြေနေလဲ ... ဒုက္ခပါပဲ ... အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ အထဲ ဘယ်လိုလူနဲ့ ဘာတွေနေလဲမသိဘူး"

"သိဘူးလေ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ သိချင်နေတယ်ထင်လို့ "

"ရှင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်မက ဘာလို့ အားအားယားယား သိချင်နေရမှာ လဲ ... ၊ ဟင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ၊ ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... အဲဒါဆို သွား သွား ... အပြင်မှာ ပဲ သွားထိုင်စောင့်နေ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေလာမှ ပဲ ဒီကိုလွှတ်လိုက် "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီစာအုပ်က"

သူလက်ထဲမှ ကြက်ခြေခတ်စာအုပ်လေးကို ထောင်ရင်း မေးလိုက်
တော့ ...။

"ပေး ပေး ... ရပြီ ... သွားတော့ ... သွားတော့ ... ဟူး"

စာအုပ်ပေးမယ်လုပ်ပြီးမှ ...

"ဟာ အစ်မ ... ကျွန်တော့်အဖေနာမည် ဦးဒိုးဝင်းဗျ ... ဒူးဝင်း မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ စာလုံးပေါင်းမှားနေတယ်"

သူလည်း စာအုပ်ပေါ်က အဖေနာမည်နေရာ လက်ညှိုးထောက်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီနပ်စ်မလုပ်မှ ပဲ ရွာမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတဲ့ အဖေနာမည်ပဲ ပြောင်းရမလိုဖြစ်နေတယ်။

"ဟုတ်ပါပြီရှင် ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင်ကြီးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးနော် ... ကြွပါတော့ရှင်"

နပ်စ်မ သူ့ကိုပြောရင်း သက်ပြင်းချကာ ကျောရိုးမရှိတဲ့ သတ္တဝါကြီးလို ကုလားထိုင်ပေါ် ပုံကျသွားတော့တယ်။ သူလည်း အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့ရကိန်းရှိတယ်။ ရွာမှာ ဆို နေမကောင်းရင် အဖေနာမည်တွေ ဘာတွေတောင်မသိ၊ သူတို့ မို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလွန်းတယ်။ ကိုသာအေးရေ ခင်ဗျားပြောတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ပျော်စရာကြီးဆို၊ အခုတော့ တယ်မလွယ်ပါလားဗျာ ...။

"သတိုး ... မင်းနေရာတကာ အူလည်လည်လုပ်မနေနဲ့ ... ဒါရန်ကုန်ကွ ... မင်းတို့ တောလို မဟုတ်ဘူး၊ နေရာတကာ ရိုးသားနေလို့ မရဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း တွေးတတ်ခေါ်တတ်ဦးမှ ပေါ့"

"ဟာဗျာ ... ကိုသာအေးကြီးကလည်း ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သိမလဲဗျာ ... အဲဒီကုလားမကြီးက ရှင့်အလှည့်ရောက်ပြီ လာ ... ဆိုတော့ လိုက်သွားရတာပေါ့ ... ကျွန်တော်က ဒီလိုဘယ်ထင်ပါ့မလဲ"

"ဟင်း ... မလွယ်ပါလား သတိုးရယ်၊ မင်းက နာမည်ကတော့ထိပ်က ... လူနဲ့ ကိုမလိုက်ဘူး"

"ဟာ ... ကိုသာအေးကြီးကလည်း နာမည်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲဗျာ၊ အဲဒီနာမည်က အဘိုးအသိတစ်ယောက်ဆိုလား... မြို့က ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ယောက် ရွာကိုလာရင်း ပေးသွားတာတဲ့ ... အဖေတို့ ကလည်း အဲဒီနာမည် ကြိုက်လို့ ပေးထားတာ"

ကိုသာအေးကြီး သူ့ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နဲ့ ငေါင်သွားတယ်။ ခဏလောက်နေတော့မှ ...

"ငါပြောတာ ... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး သတိုးရာ၊ မင်းလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်း လာတက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး လည်လည်ဝယ်ဝယ် လေးနေဖို့ ပြောတာကွ ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ တက္ကသိုလ် လာတက်တဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်းတော့ ပါးနပ်ဖို့ လိုတယ်ကွ ... မင်းအခုလုပ်နေပုံနဲ့ ဆို ခက်ပါ့ကွာ"

"တော်ပြီဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ က ဒါပဲလာလာပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်အထာတွေ မသိဘူးဗျာ ... ကျွန်တော်နေတတ်သလိုနေတာ ... ရိုးသားမှုဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ မတိမ်ကောပါဘူးဗျာ"

ကိုသာအေးကြီး ခေါင်းခါလည်ခါနဲ့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

"ဒါနဲ့ မင်းဘယ်နေ့ ကျောင်းစတက်ရမှ လဲ"

"အင်း ... ရှေ့အပတ် တနင်္လာနေ့ထင်တာပဲ"

"အေးလေ ... မင်းလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီး ရောက်သွားရင်တော့ ... အရာရာ လည်လာပါလိမ့်မယ်ကွာ ... ငါကတော့ မင်းလိုတက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ တက်ဖူးတာတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ၊ အရာရာကို ကိုယ်က မှန်တယ်ထင်တိုင်း စွတ်ရွတ်မလုပ်နဲ့ ... ရန်ကုန်ဆိုတာ နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာတွေချည်းပဲဆိုပေမဲ့ ... လူပေါင်းစုံနေတဲ့ မြို့ကြီးပဲကွ အရာရာသတိထားပေါ့ကွာ၊ တောမှာ လိုတော့ ရှေ့ခုနစ်အိမ် ၊ နောက်ခုနစ်အိမ် သိရုံလောက်နဲ့ တော့ မပြီးဘူး ဟေ့ကောင်"

"အေးပါဗျာ"

သူတို့ လမ်းဆုံလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှ ထတော့ ည(၉:၀၀)နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကားတွေ၊ လူတွေ အုံကြွနေဆဲပါပဲ၊ ရွာမှာ သည် လိုအချိန်ဆို မီးခိုးကိုတိတ်လို့ ... ။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ စတင်ခြေချမိလိုက်သည် နှင့် သတိုး စတင်တွေ့ကြုံရသော ပြဿနာမှာ ကိုယ့်စာသင်ခန်းကို

ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိခြင်းပင်။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသည် ။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာလိုက်သည် ။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် အစိမ်းရောင် ဆိုင်းဘုတ်လေးတွေနှင့် မေဂျာနာမည်တွေရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရတော့ တစ်ခုချင်း လျှောက်ဖတ်ကြည့်သည် ။ သူသင်ကြားရမည့်မေဂျာကို မတွေ့ပေ။ တစ်နေရာအရောက် ကျောင်းသားရေးရာဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုသွားတွေ့သည် ။ သည် နေရာမှာ မေးရင်တော့ သိနိုင်သည် ။ သူတွေ့ပြီး လမ်းလေးအတိုင်း ညာဘက်ချိုးဝင်လိုက်၏။ ဝင်ဝင်ချင်း ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ့လိုက်ရတော့ ပျော်သွားသည် ။ ဒါကျောင်းသားရေးရာဖြစ်နိုင်သည် ။ တွေးရင်း အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးနောက်က အဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့သည် ။

ဝင်ပြီးပြီးချင်း အပေါက်ဝမှာ တင် သတိုးကြောင်သွားသည် ။ ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်အဆောင်ကြီးဖြစ်နေသည် ။ အကြီးကြီးပဲ၊ ရွာကဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းလောက်ရှိတယ်။ အခန်းတွေကလည်း ပေါ့ပါဘိ။ သတိုး ဘယ်အခန်းက ကျောင်းသားရေးရာမှန်းမသိပေ။ စိတ်ရှုပ်သွားသည် ။ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားပေါင်းစုံ ဆင်မြန်းထားသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကြားထဲတွင် သတိုး ကိုယ့်ပုံစံကို ပထမဆုံး သတိပြုလိုက်မိလိုက်သည် ။ ရွာဘုရားပွဲတုန်းကဝယ်ထားသည့် ဖလံထည်ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် အကွက်ကျဲလှေ့ချည် အဖြူတစ်ထည်၊ လွယ်အိတ်ကလည်း ကိုယ့်ရွာထွက် ဆွမ်းခံထွက်ရင် လွယ်နေကျ ဂျပ်ခုတ်အဖြူရောင် သူ့ပုံစံက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနဲ့ မတူဘဲ ကွက်စိပ်ဆရာလိုလို ဖြစ်နေသည် ။ သတိုး အားငယ်သွားတာတော့အမှန်ပင်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ သူရွာကပါလာသော အဝတ်အစားများ တွင် ဒါအသားနားဆုံးဖြစ်သည် ။ သတိုး

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ ခြေဦးတည့်ရာ အရှေ့စင်္ကြံအတိုင်း ဆက်
လျှောက်လာခဲ့သည့်။ တချို့အခန်းများ တွင် အလှူပေးနေသလို
လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ၏။ ဆိုင်းဘုတ်လေးတွေတော့ ရေးထားသည်
။ ဖတ်ရင်း လျှောက်လာ၏။ ကျောင်းသားရေးရာကို အခုထိမတွေ့သေး
ပေ။ လျှောက်ရင်း အခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ လူရှင်းနေတာတွေ့ရ
၏။ သည် နေရာမှာ သွားမေးရင်တော့ သိနိုင်သည် ဟု တွေးပြီး လှည့်ဝ
င်လိုက်သည် ။ မှန်တွေကာထားသော အခန်းနောက်မှ ဝတုတ်တုတ် အ
စ်မကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ဝါးလောက်ရှိသည့် အပေါက်ကလေးအတွ
င်းမှ ခေါင်းငုံ့၍ ...

"အစ်မ ... အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာ ဘယ်လိုသွားရမလဲဟင်"

မိန်းမဝဝကြီး သူ့ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည် ။ ထမင်းစားလက်စွ
န်းကို စတီးချိုင်ထဲ 'ဝပ်'ခနဲချ၍ ...

"ဒီက ပြန်ထွက်သွားလိုက်၊ ကတ္တရာလမ်းရောက်ရင် ဟိုဘက်ခြမ်း
က လမ်းဘေးမှာ ဆိုင်းဘုတ်တွေလိမ့်မယ်"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ခုနချလိုက်သည့်ဇွန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်
ကာ ထမင်းကို ရန်သူလို နှိမ်နင်းနေတော့သည် ။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ဝ
နေတာဖြစ်မှာ ...။

ကတ္တရာလမ်းကိုကူးလိုက်တော့ ဆိုင်းဘုတ်လေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာဟု
ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ တခြားမေဂျာတွေလည်း ရေးသားတာ
တွေ့ရသည် ။ သူ ဆက်ဖတ်မနေတော့၊ မြေလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာလိုက်သည် ။ ညာဘက်ခြမ်းမှာ လည်း အဆောင်တွေရှိသည် ။
ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ လည်း တွေ့ရ၏။ ဘယ်အဆောင်က အင်္ဂလိပ်စာဌာ
နလဲ၊ စိတ်ပျက်သွားရပြန်ပြီ။ လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ မတ်တပ်ကြီးရပ်

၍ ဘယ်လိုဝင်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

"တီ ..."

အနောက်မှ ကားဟွန်းသံ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး လန့်ဖျပ်ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ ကိုးရီးကားရားဖြစ်သွားသောသူ့ကို ကားထဲမှ ကောင်မလေးတစ်အုပ် ဝိုင်းလှောင်သွားကြ၏။ သူတော်တော်ရှက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောရဲပေ။ သူ့ရှေ့မှာ ခြင်းတောင်းကိုင်ဖြတ်သွားသော ဆရာမတစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ ပျော်သွားပြီး နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကာ ...

"ဆရာမ ဟို ... အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာက ဘယ်အဆောင်လဲဟင်"

ဆရာမက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ...

"ဒီအဆောင်ပဲ"

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပြောကာ သူ့ညာဘက်က အဆောင်ကိုညွှန်၍ ခြေဆောင့်ထွက်သွား၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ သူမေးလိုက်သောစကားတွင် ဘာအမှားပါသွားလို့ လဲ၊ သူခေါင်းကုတ်၍ အဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်မလို့ အလုပ် ခုနဆရာမက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်တန့်၍ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဒီမှာ ... ဖိုးသူတော်ပေါက်စ၊ မြဲမြဲမှတ်ထား ... ငါက ဆရာမ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ ... နောက်တစ်ခါ လူကြည့်ပြီးပြော ... အခုမှ ကျောင်းသူပဲရှိသေးတာ ... အသက်က (၃၀)တောင်မပြည့်သေးဘူး"

သူ တော်တော်အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်၊ ကျောင်းသူတဲ့ ၊ လက်ထဲမှာ ခြင်းတောင်းနဲ့ ၊ အသက်ကလည်း သူတို့ ရွာအထက်တန်းကျောင်းက ဆရာမလောက်ရှိမည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သည်

အရွယ်ကြီးတောင် ကျောင်းသူဖြစ်နေရတာလဲ။ သူ
အူလည်လည်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောရဲဘဲ ထွက်လာခဲ့
လိုက်တော့သည် ။ ခုန ဆရာမခေါ်ခံရလို့ တင်ပြီးကျန်ခဲ့တဲ့
ကျောင်းဆွေးကြီးကတော့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း မျက်စောင်းထိုး ကျန်ခဲ့လေ
ရဲ့ ။ ဪ လူတွေ ... လူတွေ ... အသက်ကြီးတယ် ထင်ခံရရင်
မကြိုက်ကြပါလား"

စကြိုလမ်း ထောင့်ချိုးလေးတွင် ဈေးဆိုင်လေးတွေ့လိုက်ရတော့ သူ
သေချာသွားအောင် မေးကြည့်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ... ဒါပဲ"

သေချာသွားတော့မှ သူပျော်သွား၏။ သူ စာသင်ရမယ့်အခန်းကိုရော
ကံပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခွန်အားတွေပြည့်လာသလိုပင်၊ သူ ရင်တွေလည်း တော်
တော်ခုန်သွားသည် ။ သူတက္ကသိုလ်ပညာတွေ စတင်သင်ကြားရတော့မ
ည်။ ဘာတွေသင်ရမည်နည်း။ သူအပျော်လွန်ကာ တပြုံးပြုံးလျှောက်လာ
လိုက်တော့သည် ။

"ဟင် ..."

သူသင်ရမည့် မေဂျာလည်း ဟုတ်ပြီ။ စာသင်ဆောင်လည်း ဟုတ်ပြီ၊
ဒါဆို သူသင်ရမည့်အခန်းက ဘယ်အခန်းလဲ၊ သူအူသွားပြန်သည် ။ အ
ပျော်စိတ်လေးတွေ ရုတ်ခြည်း မှေးမှ ဝန်သွားရပြန်ပြီ။
စကြိုလမ်းတစ်ခုမှာ တင် အခန်းသုံးလေးခန်းရှိနေသည် ။ သူ ဘယ်အခ
န်းဝင်သင်ရမှာ လဲ၊ ဟူး .. သူသက်ပြင်းချ၍ သာ ရပ်နေလိုက်ရတော့သ
ည် ။ တွေ့တဲ့ အခန်းကိုလည်း စွတ်ရွတ်မဝင်ရဲပေ။ တော်ကြာ
အခန်းမှားလျှင် ဒုက္ခ၊ သတိုး တက္ကသိုလ်ဆိုတာကြီးကို အခုမှ မျက်ဝါးထ
င်ထင်တွေ့လိုက်ရ၍ အရာရာကြောက်နေ၏။ တက္ကသိုလ်မှာ အခန်းမှား

ဝင်လျှင်လည်း ပြဿနာမရှိဘူးဆိုတာ မသိပေ။ သူသိတာ ရွာက စာသင်
ကျောင်းလောက်ပဲသိသည်။ ။ ရွာကကျောင်းမှာ ဆို အခန်းမှားဝင်လျှင် ရို
က်ခံရသည်။ ။ ဆူခံရ၏။ နောက်ဆုံး အခန့်မသင့်လျှင် ကျောင်းအုပ်ကြီး
ရုံးခန်းပါ ရောက်ရတတ်၏။ သတိုး တက္ကသိုလ်ကိုလည်း ရွာကျောင်းလို
ထင်နေမိတော့သည်။ ။ ဒါကြောင့် မသေချာလျှင် ဘာမှ မလုပ်ရဲပေ။ သ
တိုး ဘေးဝဲယာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကို
မေးလျှင် သိနိုင်သည်။ ။ မေးလျှင်လည်း ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းပဲ
မေးရဲသည်။ ။ မိန်းကလေးတွေတော့ သိပ်မမေးရဲ၊ ခုနကတင် ကျောင်းသူ
နဲ့ ဆရာမမှားပြောမိ၍ ဟောက်ခံခဲ့ရသည်။ ။ ခဲမှန်ဖူးသော စာသူငယ်လို
လေးခွမြင်ရင် ကြောက်နေမိသည်။ ။

သူ့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကောင်တစ်ကောင်လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။
ပုံစံကတော့ သူမဖော်ပြတတ်သောပုံစံပင်။ လက်မှာ ငါးဆူးတောင်တွေ
လို အချွန်အတက်တွေ အပြည့်ပတ်ထားသည်။ ။ ဆံပင်က နေလောင်
ထား၍ ထင်သည် နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ လည်ပင်းမှာ လည်း သေ
နတ်ကျည်ဆန်တွေလိုအရာတွေ ဆွဲထားပြီး၊ လူအရိုးလိုဟာတွေလည်း
ဆွဲထား၏။ ဖိနပ်ကလည်း ခြေထောက်ကို မြွေမျိုထားသလိုဖြစ်နေသည်
။ စပါးကြီးအရေခွံလိုလို ဘာလိုလို၊ ဘောင်းဘီမှာ လည်း တိုးလိုးတဲ့
လောင်းနှင့် ဘာတွေဆွဲထားလည်း မသိပေ။ သူ သည် ကောင့်ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုကို တော်တော်အံ့ဩသွား၏။ ရွာမှာ ပြသည့် ဗီဒီယိုရုံတွင် ကြ
ည့်ဖူးသော ဂြိုဟ်သားပုံပေါက်နေသည်။ ။ လူစစ်စစ်က ဂြိုဟ်သားပုံထွက်
နေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင်သွားမေးရတော့မည်။

"ဒီ ... ဒီမှာ ခင်ဗျ"

"ချွင် ... ချလွင် ... ဂွပ်"

ထိုပုဂ္ဂိုလ် သူ့ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်မှ အသံမျိုး စုံထွက်သွား၏။ သူ့ဆွဲလွှဲထားသော အရာတွေကပဲဖြစ်မည်။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့မှ မျက်နှာကိုသေချာမြင်လိုက် ရသည် ။ ကာတွန်းထဲမှ သူခိုး ပုံစံမျက်မှန်၊ မျက်ခုံးအစပ်မှ နားအထိ ဖောက်ဆွဲထားသောကြိုး၊ နှာခေါင်းမှ ဖောက်ထားသောကွင်း၊ နားမှာ လည်း အပေါက်သုံးပေါက်နှင့် နားကွင်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည် ။ ဝဋ်ကြီးလိုက်တဲ့ ကောင်ပါလား။ ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်ကြောင့် သည် လိုဝဋ်ခံနေရပါလိမ့်။

"ဟို ... အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာက ဘယ်အခန်းလဲဟင်"

ထိုပုဂ္ဂိုလ် သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ...

"အဟဲ ... အိုင်က ကျောင်းသား မဟုတ်ဘူး ... ယူ မှားနေပြီ၊ ဒီကို အိုင်ကောင်မလေးဆီ လာတာ"

အိုင်တွေရော၊ အင်းတွေရော စုံသွားသည် ။ ရုပ်ကိုက စာကလေး ကုန်းသီးမှန်ထားသလိုဖြစ် နေ၏။ သူ့ကိုလည်း အထင်သေးသည့်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေလိုက်သေးသည် ။

သူ အဲဒီကောင်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည် ။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှ လည်ခေါင်းတုံးအဖြူကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အားတက်သွား၏။ ရုပ်ကလည်း တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ခန့်ခန့်ညားညား၊ သည် လူကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နိုင်သည် ။ သူလှမ်းသွားပြီးမေးလိုက်တော့ အခန်းသုံးခန်းထဲမှ ကြိုက်ရာအခန်းကို တက်နိုင်ကြောင်း၊ နောက်မှ (Roll) နံပါတ်အလိုက် အခန်းခွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း သေချာရှင်းပြ၏။ သူ ပျော်သွားသည် ။ ဒါကြောင့် ...

ဟို ... အစ်ကိုက ဘယ်မေဂျာကလဲဟင်"

သူလည်း ထိုသူကိုကျေးဇူးတင်သွားကာ အားရဝမ်းသာ မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်၏။ ထိုသူက သူ့ကိုပြုံးကြည့်ကာ ...

"ကျွန်တော်က သရုပ်ပြဆရာပါ"

ဟင် ... သူ တော်တော်အားနာသွားသည် ။ ပြီးတော့ လန့်လည်း လန့်သွား၏။ ဆရာတဲ့ ... ၊ မတော် သူ့ကိုမကျေနပ်၍ ထဆူနေလျှင်ဒုက္ခ။

"ဟို ... ဟို... ကျွန် ... ကျွန်တော်မသိလို့ ပါ ဆ...ဆရာ ... ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

ဆရာက သူ့ပခုံးကို ရင်းနှီးနှေးထွေးစွာဖက်ကာ ...

"ရပါတယ် ငါ့ညီရာ၊ ဆရာနဲ့ တပည့်ဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှာ ညီရင်းအစ်ကို မိတ်ဆွေတွေလိုပါပဲကွာ ... ရပါတယ်"

သူ ဆရာရဲ့ စကားကိုကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ အပူလှိုင်းတစ်ခုစီးဝင်လာသလို နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အားအင်တွေပြည့်ဖြိုးလာသလိုပင်၊ ဆရာက သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ပုတ်ကာ သွားဦးမယ်ဟု ပြော၍ ထွက်သွားတော့သည် ။ သတိုး အခုမှ ပင် ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချနိုင်သွား၏။ ကိုသာအေးရေ ... တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ထင်ထားတာထက် ကြီးကျယ်ဆန်းပြားလွန်းပါလားဗျာ ... ။
